

Въ преднитѣ статьи направихъ кратъкъ критически прегледъ, колкото за въпроситѣ: *Какво сме и догдѣ сме стигнали?* — Остава ми да поговоря върху въпросътъ: *какво трѣбва да правимъ за напредъ?*

И тукъ ще се старая да бжде кратъкъ и ясенъ, като прилагамъ нарочната си молба за благоволенieto на читателя къмъ неволнитѣ погрешки и пропусвания, които вслѣдствие крайната краткостъ на времето, може да сж се вмѣнжали негдѣ.

## I.

Не е се още съвсѣмъ засидѣло въ сърдцата на нашитѣ Българе това сънсанне, че *Берлинскій трактатъ* е основата и мѣрката на новосъзиданото българско здание, и че той е крѣпката исходна точка на нашия новъ държавенъ и народенъ животъ. Сама Русия — и кабинетътъ и народътъ и — показва на цѣль свѣтъ съ безбройни доказателства, че тя истински е кандисалана тоя Берлински трактатъ, и че прави отъ него новъ периодъ на своитѣ държавни и политически отношения къмъ Истокъ: на това ъхъ силятъ други, по-високи, за собственитѣ ѣ битни интереси воюющи обстоятелства... И ние като нови политически глави неможемъ съвсѣмъ ясно да схванемъ, какво ще рече, да бждемъ исклучени отъ явното международно и междудържавно право, когато цѣла Европа, а и всичкитѣ около насъ источни народи, неще искатъ да ни припознаятъ като държава и народъ, нето ще свързватъ какви да е сношения съ насъ, нето ще припознаватъ гарантитя на правителството ни колкото за българскитѣ подан-